

har i Borgmesteren, til at varetage netop saadanne Interesser, som her kunne komme til Stede. Jeg henstiller derfor til den højtærede Minister at drage Omsorg for, at disse Vedtægter komme i Orden. Det er ikke betydningsløst, det er ikke den Slags Ting, som staa i Loven, men som ikke behøve at opfyldes.

Til Slut skal jeg kun sige, at Lovforslaget som Helhed peger i den rigtige Retning, og, som vi gentagne Gange have udtalt, vi ville fra vor Side gerne være med til at løse denne Opgave, men jeg synes, at den skal løses noget mere fuldstændigt, noget mere uafhængigt af den gamle Ordning og under et noget større Syn paa de her omhandlede Forhold. Jeg kan derfor ikke sige andet, end at, ihvorvel vi kunne gaa med til dette Lovgivningsarbejde, da det efter vor Mening ikke er af den Natur, at det ikke kan bruges, mene vi, at det ikke er saa fuldstændigt, som det var ønskeligt.

P. Munch: Den ærede sidste Taler gjorde den Bemærkning, at han kunde forstaa de Betragtninger, vi have gjort gældende, ud fra vort almindelige Synspunkt. Jeg maa sige, at jeg ogsaa udmærket kan forstaa den Tankegang, som det ærede Medlem gav Udtryk, ud fra hans Grundsynspunkt, ud fra et helt igennem konservativt Synspunkt. Det ærede Medlem sagde, meget rigtigt ud fra hans Anskuelse, at det gjaldt om — det var i Virkeligheden hans Betragtning — at gøre Styrelsen baade i Stat og Kommune saa uafhængig af Vælgerne som paa nogen Maade muligt. Den Embedsmand, der skulde styre i Staten, Ministeren, skulde helst være Landstingsmand for at have Rygrad overfor disse ubehagelige Vælgere, og den, der skulde udøve administrativ Virksomhed i Kommunen, skulde helst være valgt paa 8 Aar, saa havde han mere Rygrad overfor Vælgerne. Jeg tror, at denne Betragtning lider under en Grundskade, som jeg lige skal pege paa, nemlig den, at saa kommer der meget let en Mod sætning mellem det Byraadsflertal, i Kraft af hvilket han skal administrere, og den Mand, der skal administrere. Det ærede Medlem sagde, at det var ubehageligt, hvis man skiftede Borgmester eller Byraadsformand, hvad man nu vil kalde ham, i det Øjeblik, der blev et nyt Flertal. Jeg kan ikke nægte, at det synes mig meget mere ubehageligt, hvis den Mand, som er Udtryk for det gamle Flertal, skal blive siddende som Formand i Byraadet paa det Tids-

punkt, da der bliver et nyt Flertal. Hans naturlige Opgave vil saa næsten altid være, hvis han skal følge sine almindelige Grund sætninger, at lægge sig i Vejen for det Synspunkt, ud fra hvilket Byraadets Flertal handler.

Men til disse Bemærkninger overfor det ærede Medlems Betragtninger, som jeg slutter med at gentage, at jeg fortræffelig forstaaer ud fra konservative Grundsynspunkter, thi ud derfra ere de konsekvente og naturlige, vil jeg gerne føje nogle Ord til den højtærede Indenrigsminister. Jeg kan nemlig ikke se rettere, end at den højtærede Indenrigsminister arbejder sig dybere og dybere ind i et dobbelt Fejlsyn paa de her foreliggende Spørgsmaal, og jeg vil gerne gøre opmærksom paa det, fordi dette dobbelte Fejlsyn ikke blot bringer ham i Mod sætning til Udvalgets Mindretal, men til en vis Grad ogsaa til Udvalgets Flertal i Betragtningen af, hvad der skal staa om Amtmanden. Af de to Punkter, hvor det synes mig han har Uret, er det første hans Betragtning af Grundlovens § 91. Grundlovens § 91 bliver for ham til en Bestemmelse om, at der skal sidde en kongelig udnævnt Embedsmand, om ikke nogen anden, saa selve Ministeren, med et vaagent Spejderøje og bestandig føre Tilsyn med, hvad der foregaar ude i Kommunerne. Det er de tre Ord: „under Statens Tilsyn“, der efterhaanden i den højtærede Ministers Fantasi vokse op til dette. Jeg tror, at man uden Overdrivelse kan sige, at denne Tanke har ligget dem, der i sin Tid skrev denne Bestemmelse i Grundloven, ganske overordentlig fjernt. Det, de mente med den, var hverken mere eller mindre end dette, at vore Kommuner ere ikke selvstændige Stater, der styre sig selv efter Forgodtbeholdende, men Dele af den danske Stat, som skulle følge den almindelige danske Lovgivning, og som i de Tilfælde, Loven paabyder, skulle spørge om Tilladelse til at gøre det ene og det andet. Meningen var derimod aldeles ikke at give noget Paabud om, at Loven skal sætte en bestemt Mand til at passe paa de enkelte Kommuner. Det er en Fortolkning af denne Grundlovsbestemmelse, som har ført den højtærede Minister ind paa hans Forestilling om dette Amtmandstilsyn og lignende Forestillinger om, at hvis det ikke findes, skal det erstattes af noget tilsvarende. Men denne Fortolkning er urigtig, og derfor tror jeg, at den højtærede Minister uden Skrupler kunde lade dette Amtmandstilsyn falde eller, rettere sagt, lade det gamle Borgmestertilsyn forsvinde uden at